

Sygn. akt II CNP 61/12

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Anna Kozłowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 5 grudnia 2012 r.

skargi Z. G.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w P. z dnia 27 sierpnia 2010 r., wydanego w sprawie z

powództwa Agencji Nieruchomości Rolnych w Warszawie

przeciwko Z. G.

o zapłatę,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 27 sierpnia 2010 r., uwzględniając częściowo apelację pozwanego, zmienił wyrok Sądu Rejonowego w ten sposób, że zasądzoną tym wyrokiem na rzecz powoda kwotę 4.414,52 zł obniżył do kwoty 2. 539,50 zł, oddalając w pozostałej części powództwo i apelację.

Od wyroku tego skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia złożył pozwany zaskarżając wyrok w całości. Wskazał, że skargę opiera na zarzucie naruszenia przepisów postępowania „w szczególności art. 379 pkt 2 w związku z art.: 86, 87-89, 91, 97 k.p.c. co skutkowało nieważnością postępowania”. Nadto zarzucił naruszenie prawa materialnego, „w szczególności artykułów: 96, 98, 99, 104, 105, 106 k.c. na skutek błędnej wykładni co skutkowało przyjęciem, że powód jest prawidłowo reprezentowany”. Wymienione przepisy zostały nadto wskazane jako przepisy, z którymi zaskarżony wyrok jest niezgodny. W skardze pozwany zawarł stwierdzenie, że „wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe; brak jest ustawowej podstawy do złożenia skargi o wznowienie postępowania, ponadto zaskarżony wyrok nie podlega zaskarżeniu skargą kasacyjną ze względu na wartość przedmiotu sporu; nie mógł też w trybie powództwa przeciwegzekucyjnego zostać pozbawiony wykonalności”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wskazane w ramach podstaw skargi przepisy dotyczą pełnomocnictwa prawa materialnego jak i pełnomocnictwa procesowego. Zawarte w skardze uzasadnienie tych podstaw powiązane zostało jednak wyłącznie z twierdzeniem o braku wykazania ciągu udzielonych pełnomocnictw, których istnienie uzasadniałoby wnioszek o prawidłowym umocowaniu do działania w procesie radcy prawnego Z. B. Brak taki, zdaniem skarżącego, skutkuje nieważnością postępowania zgodnie z art. 379 pkt 2 k.p.c. Uzasadnienie we wskazany sposób podstawy skargi oznacza jedynie uzasadnienie podstawy obejmującej naruszenie przepisów procesowych i tym samym oznacza brak uzasadnienia drugiej podstawy skargi, to jest naruszenia wskazanych przez skarżącego przepisów kodeksu cywilnego dotyczących pełnomocnictwa prawa

materialnego. Art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga uzasadnienia przytoczonych podstaw skargi, a zatem, jeżeli skarżący powołał obie postawy, to jest naruszenia prawa procesowego i materialnego, miał obowiązek obie te postawy uzasadnić, ze skutkiem z art. 424⁸ § 1 k.p.c.

Z treści skargi wprost wynika, że skarżący zakwestionował wyrok Sądu Okręgowego w całości. Oznacza to, że skargę wniesiono nie tylko przeciwko wyrokowi w tej części w jakiej ostatecznie powództwo zostało uwzględnione, ale również przeciwko tej jego części, w jakiej Sąd Okręgowy uwzględnił apelację skarżącego oddalając powództwo co do kwoty 1875,02 zł. Art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. nakłada na wnoszącego skargę obowiązek uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego dotyczy skarga. Wymaganie uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody polega na przedstawieniu wyodrębnionego wyводу przekonującego, że szkoda została wyrządzona, określającego czas jej powstania, postać i związek przyczynowy pomiędzy kwestionowanym wyrokiem a szkodą, co wprost wynika z art. 424⁴ k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2006 r. IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz.141; z dnia 11 sierpnia 2005 r. III CNP 4/05; z dnia 23 września 2005 r. III CNP 5/05; z dnia 22 listopada 2005 r. I CNP 19/05; z dnia 9 czerwca 2008 r. IV CNP 41/08, niepubl.). Skarżący tego obowiązku nie dopełnił w ogóle nie wyjaśniając wymaganych okoliczności doznania szkody tak w związku z tą częścią wyroku w jakiej powództwo zostało oddalone jak i co do tej części w jakiej powództwo zostało uwzględnione. W świetle powyższego, nie jest też wystarczającym sposobem uprawdopodobnienia doznania szkody przedłożenie odpisu dokumentu nazwanego „rozliczeniem kontrahenta”.

Niedopełnienie wymogu z art 424⁵ pkt 4 k.p.c. skutkuje, zgodnie z art 424⁸ § 1 k.p.c., odrzuceniem skargi. Ten sam skutek wywiera brak wykazania, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, który to obowiązek wykazania ustawodawca nałożył na wnoszącego skargę w pkt 5 art 424⁵ k.p.c. Obowiązek „wykazania” tych okoliczności oznacza, że skarżący powinien był, w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości w drodze stosownego wyводу, dowieść istnienia tej przeszkody (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia

17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 17; z dnia 16 grudnia 2005 r., I CNP 37/05, niepubl; z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140). Wskazane wymaganie nie jest spełnione jeżeli skarżący, jak w niniejszej skardze, ogranicza się do powtórzenia ustawowej regulacji.

Dodatkowo można też zauważyć, że przy ocenie wyroku z punktu widzenia art. 417¹ § 2 k.p.c. oraz art. 424¹ k.p.c. istotne znaczenie ma tylko treść rozstrzygnięcia; wyrok może być zgodny z prawem tj. w sposób prawidłowy orzekać o przedstawionym pod osąd roszczeniu mimo obrazy, nawet powodujących nieważność postępowania, przepisów prawa procesowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2008 r., III CNP 50/08, OSNC-ZD 2009/2/59). Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że zasądzona kwestionowanym wyrokiem od skarżącego na rzecz powodowej Agencji kwota 2.539,50 zł była jej należna z tytułu kar umownych zastrzeżonych w zawartej przez strony umowie, wobec niewykonania tej umowy przez skarżącego. Zasądzenie tej zatem kwoty, nawet w postępowaniu, w którym, jak skarżący twierdzi, pełnomocnik Agencji nie wykazał należycie swego umocowania procesowego powodując tym samym nieważność postępowania, nie uzasadnia samo przez się wniosku, że wyrok jest niezgodny z prawem, a obowiązek zapłaty należnej kary umownej stanowi o szkodzie skarżącego wyrządzonej tym wyrokiem. Zestawienie podstawy procesowej skargi i treści kwestionowanego tą skargą wyroku nie uzasadnia bowiem wniosku o istnieniu pomiędzy nimi związku skutkującego szkodą. Przy braku wskazania przepisów prawa materialnego, z którymi wyrok rozstrzygający o zgłoszonym roszczeniu jest sprzeczny, zarzut nieważności postępowania nie mógł stanowić uzasadnionej podstawy skargi.

Zważywszy, że skarga była dotknięta nieusuwalnymi brakami formalnymi podlegała odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.